

Де-мол – Сузана Тасић

КАД ПЛАКАО ЈЕ ЦЕЗ

И тихи шапат ветра
што ноћас тамом лута
и мисао што тражи
циљ и смер и пут,
док ритам душу носи
зар лажно беше баш све?

И само трептај ока
и спуштен поглед тај,
зар беше само игра
и свему гасне искра
зар ближи се крај
и лажан беше сав сјај?

И зашто гасне жудња
док титра месец млад,
зар нема ничег будног,
да живи, дише и бдије
над сетом што буја
и гори у грудима сад?

И где нестаде жеља
и јецај зашто заћута
кô када угасне ватра
и угуши воде је студ,

и зашто ћути тама
не грли, не гуши, не боли?

Зашто је утихло светло
само је остао звук,
и ништа остало није,
и пече а суза нема,
у јеку песме крик је
и ломи душе мук?

И само се тишина
у груди слива кô лед
и нем је уздах,
не вришти ни грч,
ни горчином не грца јед,
само је музике јек.

Нек тама носи све
и само из ока суза
нека кане бар
нека се и звезде згасе
и нека остане само
у слуху та стара ствар.

Ја заволах је тад,
нек свира ноћас јаче,
јеткије нек дрхти звук
и нека истина стане,
да мртво је, нестало све,
хоћу да слушах ритам

што нуди саксофон сам,
и нек све друго ћути
и ветар што стиже ниоткуд
нека утихне сад.
и нека се не чује
како умире душа,

нек покрије је бас
и док се примиче јутро
и буди нови се дан,
у зору кад умире све
гасне и ова ноћ,
кад плакао је цез.

ДОК ТИХО СВИРА БЛУЗ

Шапутали су ноћас
неки незнани ветрови,
ломећи ноћ у акорд мелодије
неке се сете далеке будиле
у блеску муње и гласу грома.

И рески фијук звижди у ноћи
и капи кише кô сузе клизе,
низ прозорско окно чежње и сете,
сећања тиха музика носи
и мисли са ветром даљини лете.

Завијала је тама јауком ветра
носећи дрхтај ка новом јутру
а суза одавно пресахла сама

спас би да нађе од горке ноћи
још једне у овом бесаном низу.

Ту иза стакла поглед залута
улицом с' кишом носи га туга,
уздах нек скрије та јека грома,
у блесак муње нек дах угасне
и све нек стане, нек крене суза.

Кад јутро избледи горчину ноћи,
и зграби зору још једног дана,
где све је исто и све ће проћи,
у сузу једну кад само стане,
само ће тихо још свирати блуз.

ДОК СВИРА *ДЕ-МОЛ*

Кад срце откуцај смири
и душа дотакне дно,
у песми се опет родим
ту моје је сигурно тло.

Строфе ми постану речи
а риме јецај и сузе,
и свака ме песма лечи
и свака ми душу узме.

И док све је мртво
и само још живи бол
ја своју песму пишем
прати ме тихи *де-мол*

И ћутим сету и чежњу
и слушам самоће бас,
а последње што ми оста
у песми да чувам сад нас.

Док слушам тихе звуке
што носи тај акорд тих,
песме те моје све љубе
и грли сваки им стих.

И када сунце живота зађе
и угасне пламена бол,
остаће да воле песме,
да свира тихо *де-мол*.

